

Ana García-Sinertiz
* Jordi Labanda

La casa Encantada

Estrella Polar

La casa Encantada

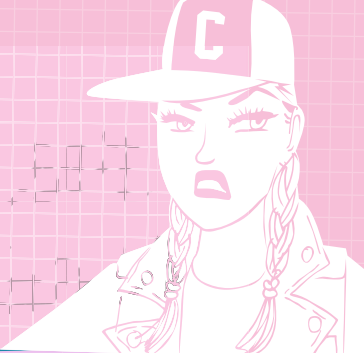
Ana García-Sin^{*}eriz

Jordi^{*} Labanda

© del text: 2016, Ana García-Siñeriz Alonso
© de les il·lustracions d'interior i coberta: 2016, Jordi Labanda
© de la traducció: 2016, Iolanda López Vivancos
© Editorial Planeta, S.A., 2016
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Disseny de la coberta i maquetació: Kim Amate
Primera edició: setembre del 2016
ISBN: 978-84-9137-051-2
Dipòsit legal: B.14.161-2016
Impressió a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

A stylized illustration of a girl with long blonde braids, wearing a pink cap with a white 'C' and a pink jacket. She has a serious expression. The background is pink with a grid pattern and some faint musical notes.

BRRRRRR!...

Per què ens havíem de presentar sempre
NOSALTRES «voluntaris» a les peticions del
director de la nostra escola?

Ser voluntari vol dir que
ningú no t'hi obliga,

oi?

Doncs no era el cas...

Mr. Plomí s'havia
entestat que ens
presentéssim a un
concurs d'història i
no hi havia manera
de fer-lo canviar
d'opinió.

—Zoè, sí, sí, vostès —va dir assenyalant-nos a mi i als meus amics—. Sí, també l'hi dic a vostè, Àlex, no faci el desentès...

—J O ? —va preguntar l'Àlex amb cara d'innocent.

—**SÍ** —va recalcar el director—, **VOSTÈ**.

—Aleshores —va continuar la Liseta—, ens hem de presentar «voluntaris» al concurs d'història del comtat?

—Efectivament, sense que ningú els pressioni: **VOLUNTARIS** —va assenyalar el director—. Amb empenta i amb el cap ben alt, desafiants...

Au!

Amunt aquestes mans! HOP!

L'Àlex em va mirar i va fer el gest de començar a alçar la mà, però la va abaixar quan va veure que cap de nosaltres la seguia, ni tan sols en Marc.

—Daixò..., perdoni —va titubar el nostre amic abans de continuar—. En aquest concurs hem d'explicar una mica la història del nostre poble o del seu entorn... Alguna cosa que hàgim investigat nosaltres mateixos?

—Quina bona idea, estimat Marc! —Mr. Plomí va somriure i es va fregar els polzes—. Veig que comença, com diuen els joves moderns, a «pillar-ho», he, he.

Aleshores va agafar un megàfon i el va apuntar cap a nosaltres:

VINGA,
AQUESTES MANS,
QUE NO VEIG COM
S'ALCEN, AU, VA!

El dire s'estava posant molt pesadet, ehem. Al final, l'hauríem d'obeir. I, a més, «voluntaris».

—Perdoni, estimat director —va començar la Liseta molt fina—. El concurs d'història és aquell tan famós en què t'examina un tribunal de vells xarucs històrics?

Mr. Plomí va fer un bot quan va sentir allò de «vells xarucs».

Allò eren bones paraules per a la Liseta?

—Si s'està referint als il·lustres professors MATUSALEM MORROTORT i KURRUTAKA ENSOPIT, és cert que ja no són uns joves, però la seva, ehem, fama de rondinaires i malcarats no és gens ni mica justificada. És una calúmnia!

—Escolti, Plumi —va dir la Carla—. A nosaltres no ens importa ser voluntaaaa... el que sigui. Jo crec que podríem guanyar i tot... Sempre guanyem al parxís, i a l'oca, i a tot. *Segur que en això també!*

ÉS CLAR!

Ho guanyen tot perquè els encanta fer trampes... Encara sort que Mr. Plomí, tot i que es

dedica a criar periquitos, no és tan ingenu com sembla.

—No n'estic tan segur, petita setciències
—va respondre Mr. Plomí apujant les
celles—. Tenint en compte el seu, ehem,
zero coma cinc en història
i el zero pelat de la seva
inseparable Marla,
dubto molt que siguin
capaces de representar
la nostra escola
dignament. Per tant,
no es molestin a
alçar la mà
perquè no
les penso
triar. AU!

La Carla va baixar la
mà i va arronsar les
espatlles, empipada.

—Doncs la veritat és que jo tenia un zero coma setanta-cinc i si no me l'han posat és perquè em tenen mania! No és JUST.

Després de l'explosió de la Carla es va fer un silenci força incòmode i totes dues se'n van anar corrents, sens dubte a tramcar alguna cosa.

—**Decidit!** —va exclamar Mr. Plomí—. De manera voluntària es presenta la Banda de la Zoè. Ells defensaran els colors de la nostra escola davant dels adversaris de la resta del comtat. I confiem que guanyaran. És clar que sí! Perquè, a més, tenim una arma secreta, serem una armada invencible, **TINDREM UN AS A LA MÀNIGA QUE ENS PORTARÀ A LA VICTÒRIA...**

A quina arma es referia Mr. Plomí?
QUINA POR!